2.8.2 Soevereiniteitsoverdracht Indonesië

Bij de Wet Souvereiniteitsoverdracht Indonesië (Wet van 21 december 1949, *Stb.* J 570) werd de soevereiniteit over Nederlands-Indië overgedragen aan de Republiek der Verenigde Staten van Indonesië. In deze wet werd tevens een overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Indonesië betreffende de verdeling van staatsburgers opgenomen. Op grond van deze overeenkomst werden alle personen die hetzij Nederlanders volgens de Wet van 1892 waren, hetzij Nederlandse onderdanen in de zin van de Wet van 1910, verdeeld tussen beide staten. Personen die nauw verbonden waren met Nederland, Suriname of de Nederlandse Antillen (destijds nog inclusief Aruba) werden toegescheiden aan het Koninkrijk der Nederlanden; zij die nauwere banden met Indonesië onderhielden, werden toegescheiden aan de nieuwe republiek. Sommigen werden aan Nederland toegescheiden zonder voor de Indonesische nationaliteit te kunnen opteren, anderen werden aan Nederland toegescheiden met de mogelijkheid voor de Indonesische nationaliteit te kunnen opteren, weer anderen werden aan Indonesië toegescheiden zonder voor de Nederlandse nationaliteit te kunnen opteren, en ten slotte werden ook personen aan Indonesië toegescheiden met de mogelijkheid voor de Nederlandse nationaliteit te kunnen opteren. Tot deze laatste groep behoorden bijvoorbeeld de in Indonesië woonachtige personen van Chinese origine. De voormelde optieverklaringen moest binnen twee jaren, dat wil zeggen uiterlijk op 27 december 1951, worden afgelegd. Minderjarigen volgden in beginsel de nationaliteitsrechtelijke positie van hun vader.

Van belang is hier nog de Wet van 21 december 1951, *Stb.* 593, krachtens welke iedereen die voor de Nederlandse nationaliteit heeft geopteerd, sedert 27 december 1949 geacht wordt Nederlander in de zin van de Wet van 1892 te zijn.

Zie voor een gedetailleerde beschrijving van de nationaliteitsrechtelijke gevolgen van de onafhankelijkheid van Indonesië R.H. de Haas-Engel, *Het Indonesisch nationaliteitsrecht* (diss. Maastricht), Deventer: Kluwer 1993.

2.8.3 Soevereiniteitsoverdracht Suriname

Suriname werd onafhankelijk op 25 november 1975. Ook toen werd een toescheidingsovereenkomst inzake nationaliteiten gesloten (*Trb.* 1975, 132). De verdeling van staatsburgers krachtens dit verdrag verliep in grote lijnen volgens dezelfde beginselen als in 1949 met Indonesië het geval was. Mensen, die nauwere banden met Nederland of de Nederlandse Antillen onderhielden bleven Nederlanders, terwijl degenen die nauwer met Suriname verbonden waren, de Surinaamse nationaliteit verkregen. Ook toen werd aan een ruime kring personen een optierecht hetzij op de Nederlandse, hetzij op de Surinaamse nationaliteit toegekend.

De verkrijging van de Surinaamse nationaliteit had verlies van het Nederlanderschap tot gevolg, terwijl het krachtens de Toescheidingsovereenkomst verwerven van het Nederlanderschap verlies van een eerder verworven Surinaamse nationaliteit bewerkstelligde (art. 2).

Alle meerderjarige in Suriname geboren Nederlanders die op het moment van de verwerving van de onafhankelijkheid door Suriname daar woonplaats of werkelijk